

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1254 ²	Τοῦ ἁγ. Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου Δευτέρα 23 Ἀπριλίου 2018 (2006)	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Νὰ γίνουμε ἅγιοι

«Ἄγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι» (Λευϊτ. 20,7,26. Α' Πέτρ. 1,16)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ καὶ πα-
νήγυρις. Ἐορτάζει καὶ ὁ ἅγιος Γεώργιος ὁ
τροπαιοφόρος.

Λάμπουν οἱ ἅγιοί μας μὲ τὸν βίο τους, μὲ
μὲ τὰ λόγια καὶ τὰ θαύματά τους, μὲ τὴν ὄλη
ζωὴ καὶ πρὸ παντὸς μὲ τὸ τέλος τους. Καὶ τί
μᾶς προτρέπουν, τί μᾶς συνιστοῦν; Ἐκεῖνο
πού εἶπε ὁ Κύριος· «**Ἄγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅ-
γιός εἰμι**» (Λευϊτ. 20,7,26. Α' Πέτρ. 1,16).

Ἀκοῦμε ἅγιος..., ἅγιος..., ἅγιος... ἀλλὰ
δὲν καθήσαμε νὰ σκεφτοῦμε **τί σημαίνει**. Γι'
αὐτὸ σήμερα θὰ κάνω λίγες σκέψεις ἐπάνω
σ' αὐτό. Διότι, ὅπως βλέπουμε, εἴμαστε ὑπο-
χρεωμένοι νὰ γίνουμε ἅγιοι ὅλοι, καὶ ὁ σκο-
πὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶνε νὰ κάνη ἁγίους.

***

Ποιὸς εἶνε ὁ ἅγιος; τί εἶνε **ἅγιον**; Στὴν ἀρ-
χαία γλῶσσα μας ἅγιος θὰ πῆ **καθαρός**. Πάρ-
τε γιὰ παράδειγμα ἓνα στοιχεῖο χρήσιμο στὴ
ζωὴ μας, τὴ **βενζίνα**. Ἡ βενζίνα δὲν βγαίνει ἔ-
τσι ἀπὸ τὰ κοιτάσματα τῆς γῆς. Βγαίνει ἓνα
μαῦρο ῥευστό, πού περνάει ἀπὸ πολλὰ φίλ-
τρα καὶ καθαρίζεται. Γι' αὐτὸ ἀκοῦς τὸ σω-
φὲρ καὶ ζητάει βενζίνα καθαρὴ· γιατί γνωρίζ-
ει, ὅτι κ' ἓνα μικρὸ σκουπιδάκι κάνει ζημιὰ
στὸ αὐτοκίνητο. Ἄλλο παράδειγμα ὁ **χρυσός**.
Δὲν βγαίνει κι αὐτὸς ἀτόφιος ἀπὸ τὰ σπλά-
χνα τῆς γῆς. Εἶνε μέταλλο ἀναμειγμένο μὲ
ποικίλες εὐτελεῖς ὕλες· τὸ ρίχνουν οἱ χρυσο-
χόοι μέσα στὸ καμίνι πολλές φορές, καὶ ἔτσι
βγαίνει ὁ γνήσιος χρυσός, εἰκοσιτεσσάρων
καρατίων ὅπως λένε. Θέλετε ἄλλο παράδει-
γμα; ὁ **ἀέρας** πού ἀναπνέουμε. Χωρὶς χρυσά-
φι ζῆς, χωρὶς βενζίνα μπορεῖς νὰ ζήσης, ἀλλὰ
χωρὶς ἀέρα κανεὶς δὲν ζῆ. Οἱ ἄνθρωποι ζη-
τοῦν καθαρὸ ἀέρα, ἰδίως στὶς πόλεις πού τὶς
καλύπτει νέφος ἀπὸ καυσαέρια· γι' αὐτὸ μὲ
κάθε εὐκαιρία βγαίνουν κατὰ χιλιάδες ἔξω
ἀπὸ τὶς πόλεις.

Θέλουμε καθαρὴ βενζίνα, καθαρὸ χρυσά-
φι, καθαρὸ ἀέρα, καθαρὸ ροῦχο, καθαρὸ πιά-
το...· ἔτσι πλάστηκε ὁ ἄνθρωπος. Καὶ γεννᾶ-
ται τὸ ἐρώτημα· κάνουμε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴν
ψυχὴ; **Εἶνε καθαρὴ ἡ ψυχὴ μας**; Βρέστε μου
ἓναν ἄνθρωπο, πού ἡ σκέψι του νὰ μὴν ἐνο-
χλῆται ἀπὸ πονηροὺς λογισμοὺς, ἡ καρδιά
του νὰ μὴ νιώθῃ ἐγωισμό, ἡ θέλησί του νὰ μὴ
παρασύρεται. Ὑπάρχει τέτοιος ἄνθρωπος; Κά-
ποτε ὑπῆρχε. Ποιὸς ἦταν; Ὁ πρῶτος ἄνθρω-
πος, ὁ **Ἀδάμ**. Καθαρὸς σὰν χρυσάφι βγήκε ἀπὸ
τὰ χέρια τοῦ Δημιουργοῦ. Ἀλλά, ὅπως γνω-
ρίζουμε, ἔπεσε· κι ἀπὸ τότε πλέον ἡ σκέψι
του ῥέπει στὸ κακό, ἡ καρδιά του γεμίζει ἀ-
καθαρσία, καὶ ἡ θέλησί του δυσκολεύεται νὰ
φτάσῃ τὸ ἀγαθό. Ἀναστενάζει γιὰ τὴν ἀκα-
θαρσία του. Γι' αὐτὸ ἀκοῦμε τὸ Δαυὶδ νὰ λέῃ·
«**Πλῦνε καὶ πάλι πλῦνε με**», **Κύριε**, «καὶ ὑπὲρ
χιόνα λευκανθήσομαι», καὶ δός μου «**καρδίαν
καθαράν**» (Ψαλμ. 50,4,9,12). Ἀκοῦμε καὶ τὸν ἀπόστο-
λο Παῦλο νὰ λέῃ· «**Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρω-
πος· τίς με ῥύσεται ἐκ τοῦ σώματος**» τῆς ἁ-
μαρτίας; (Ῥωμ. 7,24). **Ὅλοι ἀναστενάζουμε**· γιατί
γνωρίζουμε ποιοὶ ἔπρεπε νὰ εἴμαστε καὶ βλέ-
πουμε ποιοὶ εἴμαστε. Ὑπάρχει μεγάλη ἀπό-
στασι μεταξύ ἐκείνου πού ἔπρεπε νὰ εἴμα-
στε, καὶ ἐκείνου πού εἴμαστε τώρα.

Ζητοῦμε λοιπὸν τὴν ἀγιότητα. Καὶ **ποιὸς
θὰ μᾶς δώσῃ** τὴν ἀγιότητα; Κανεὶς ἄλλος πα-
ρὰ μόνο ὁ **Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Ἦρ-
θε στὸν κόσμον, ἱδρυσε τὴν Ἐκκλησία, καὶ μᾶς
χαρίζει δύο μυστήρια μὲ τὰ ὁποῖα μᾶς ἀγιά-
ζει. Τὸ ἓνα εἶνε τὸ **βάπτισμα**. Ὅποιος μὲ πίστι
βαπτίζεται στὸ ἁγιασμένο νερὸ «**εἰς τὸ ὄνομα
τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύ-
ματος**», καθαρίζεται· ἡ κολυμβήθρα εἶνε ἓνας
Ἰορδάνης. Ἀράπης μπαίνει, ὀλόλευκος βγαί-
νει, «**ὑπὲρ χιόνα**» καθαρίζεται. Γι' αὐτὸ οἱ βα-
πτιζόμενοι ντύνονται στὰ ἄσπρα (σύμβολο

τῆς καθαρότητος) καὶ γι' αὐτὸ παιδιὰ ποὺ πεθαίνουν μικρὰ δὲν πρέπει νὰ τὰ κλαῖμε (εἶνε σὰν ἄγγελοι). Ἄλλ' ἐπειδὴ δυστυχῶς ἡ καθαρότης τοῦ βαπτίσματος μολύνεται μὲ ποικίλα ἁμαρτήματα, ὥρισε ὁ Θεὸς ὡς δεῦτερο λουτρὸ τὸ μυστήριον τῆς **μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως**. Σ' αὐτὸ ὁ πιστὸς καθαρίζεται πλέον μέσα στὰ δάκρυά του καὶ ἔτσι ἀγιάζεται.

Ὁ Χριστὸς, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν, μᾶς δίνει ἀκόμα τὴ **δύναμι νὰ νικοῦμε τὸ κακό**. Πῶς μᾶς τὴ δίνει; Ὑπὸ ἓνα ὄρον. Ποιὸν ὄρο; Χωρὶς νὰ μᾶς βιάζῃ, περιμένει νὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς «**θέλω**». Νὰ ἔχουμε δηλαδὴ τὴν καλὴ διάθεσιν, **νὰ ζητοῦμε** τὸν ἀγιασμό. Θυμηθῆτε τὸν παράλυτο, ποὺ ἦταν κατάκοιτος 38 χρόνια. Ὁ Χριστὸς δὲν τὸν θεράπευσε ἀμέσως. Τὸν ρώτησε προηγουμένως «*Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;*», θέλεις νὰ γίνῃς καλὰ; (Ἰω. 5,6). Καὶ ὅταν ἐκεῖνος εἶπε τὸ ναί, τότε τὸν θεράπευσε.

Ὁ Χριστὸς εἶνε «*ὁ ἀγιασμὸς ἡμῶν*» (ἐκφών. ὀρθρ. καὶ θ. λειτ.: βλ. Α' Κορ. 1,30).

Τὸν ἀγιασμὸ ὁ Θεὸς τὸν δίνει **σὲ ὅλους**. Ἀλλὰ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα· **ἐμεῖς θέλουμε τὸν ἀγιασμό;** Δυστυχῶς, ἂν ὑπάρχῃ κάτι, τὸ ὁποῖο σήμερα **περιφρονεῖται**, αὐτὸ εἶνε ἡ ἀγιότης. Ἄν ῥωτήσῃς τίς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῶν μικρῶν παιδιῶν ἀκόμη, ποιά εἶνε τὰ θελήματα τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων, ὁ ἕνας θέλει νὰ γίνῃ πλούσιος, ν' ἀποκτήσῃ τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰουδα· ὁ ἄλλος θέλει νὰ γίνῃ ἐγγράμματος καὶ ξενιτεύεται γιὰ σπουδές· ὁ ἄλλος θέλει νὰ δοξαστῇ, ν' ἀκουστῇ τὸ ὄνομά του· ὁ ἄλλος θέλει... Πολλὰ «θέλω» ἀκούγονται, ἓνα μόνον δὲν ἀκούγεται· «θέλω νὰ γίνω ἅγιος». Αὐτὸ ἦταν ἄλλοτε ὁ πόθος κάθε εὐγενεοῦς ψυχῆς. Σήμερα αὐτὸ λείπει.

Τὸ «θέλω νὰ γίνω ἅγιος» **ἀπαιτεῖ ἀγῶνα**. «*Ἀγωνίζεσθε*» εἶνε ἡ θεία ἐντολή (Λουκ. 13,24. Α' Τιμ. 6,12). Ὁ Χριστιανὸς εἶνε **ἀγωνιστής**, ὁ ἅγιος εἶνε ὁ μεγαλύτερος ἥρωας – μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ ἄλλους ἥρωες, μικροὶ εἶνε ὅλοι. Ὁ ἅγιος εἶνε **ἥρωας**· ἥρωας ποὺ πολεμᾷ μὲ τὴ σάρκα, μὲ τὸν ἁμαρτωλὸ κόσμον, καὶ μὲ τὸν διάβολο, μὲ ὄρατους καὶ ἀοράτους ἐχθρούς.

Δώστε μου, ἀδελφοί μου, ἀγίους (παιδιὰ καὶ νέους, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ὑπαλλήλους καὶ ἀξιωματικούς, πολιτικούς καὶ κληρικούς), καὶ τότε θὰ γίνῃ ἡ **Γῆ κατοικία ἀγγέλων**.

«*Ἄγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι*». Σήμερα ἐορτάζουμε τὴ μνήμη τοῦ **ἀγίου Γεωργίου**, ποὺ καὶ αὐτὸς εἶνε πρότυπο ἥρωισμοῦ. Δὲν θαυμάζει κανεὶς τὸν ἅγιο Γεώργιο τόσο γιὰ τὸ στρατιωτικὸ του ἀξίωμα ὅσο διότι νίκησε τὸ ἐγὼ, τὸ διεφθαρμένο ἐγὼ. Γι' αὐτὸ ἀναδει-

χθηκε ἅγιος καὶ τιμᾶται ὡς ἅγιος. Ἀγωνίστηκε. Θυσίασε τὰ πάντα· καὶ τὴ νεότητα, καὶ τὸ ἀξίωμα, καὶ τὸν πλοῦτο, καὶ αὐτὴ τὴ ζωὴ του. Ἔγινε θυσία γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Κάποιος εἶπε· Θέλω νὰ γίνω ἅγιος, **ὄ,τι κι ἂν μοῦ στοιχίσῃ**.

* * *

Σήμερα λοιπόν, μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐορτὴ τοῦ ἀγίου Γεωργίου, ἀπευθύνω τὸ σοβαρὸ ἐρώτημα πρὸς ὅλους μας· **Θέλουμε νὰ γίνουμε ἅγιοι;** Διότι ὁ κάθε Χριστιανὸς καλεῖται νὰ γίνῃ ἅγιος. Μερικοὶ νομίζουν, ὅτι ἅγιοι εἶνε μόνο κάποιοι ἀσκηταὶ ποὺ μένουν σὲ σπήλαια τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ὁχι. **Ἄγιος πρέπει νὰ γίνῃ κάθε ἄνθρωπος**. Ἄν ἀνοίξουμε τὰ συναξάρια τῆς Ἐκκλησίας, βλέπουμε ἀγίους ἀπ' ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα. Ἔχουμε ἀγίους δασκάλους ὅπως ὁ Μέγας Βασίλειος ὁ Χρυσόστομος ὁ Γρηγόριος, ἀγίους στρατιῶτες ὅπως οἱ Σαράντα μάρτυρες, ἀγίους ἀξιωματικούς ὅπως ὁ ἅγιος Δημήτριος, ἀγίους βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες ὅπως ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος. Ἔχουμε ἀγίους ἀπ' ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα καὶ τίς ἡλικίαις (βρέφη ὅπως τὰ 14.000 νήπια ποὺ σφαγίασε ὁ Ἡρώδης, μικρὰ παιδιὰ ὅπως ὁ ἅγιος Κήρυκος, ὠριμους ἄντρες ὅπως ὁ ἀπόστολος Παῦλος, σεβάσμιους γέροντες ὅπως ὁ ἅγιος Ἀντώνιος. Τὸ ἄνθος τῆς ἀγιότητος φυτρώνει σὲ ὅλους τοὺς τόπους καὶ τὰ ὅλα ἐδάφη. Εἶνε ὅπως τὸ ἄνθος ἐντελβαίς, ποὺ μπορεῖ καὶ φυτρώνει στὴν κορυφὴ τῶν Ἄλπεων μέσα στὰ χιόνια.

Ὁ Χριστὸς, ἀγαπητοί μου, ἦρθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ μᾶς κἀνῃ ἀγίους. Κανεὶς βέβαια δὲν μπορεῖ νὰ φτάσῃ τὸ ὕψος τῆς δικῆς του ἀρετῆς. **Οἱ ἄνθρωποι** γίνονται καὶ λέγονται ἅγιοι **ἐν σχετικῇ ἐννοίᾳ**. Ἄγιος ἐν ἀπολύτῳ ἐννοία εἶνε μόνον ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ Χριστὸς ποτέ δὲν μολύνθηκε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, μένει ἀπολύτως καθαρὸς καὶ ἀγνός. Γι' αὐτὸ στὴ θεία λειτουργία, ὅταν πλησιάζει ἡ ὥρα τῆς θείας κοινωνίας, ἀκοῦμε –καὶ ἔχουν μεγάλη σημασία τὰ λόγια αὐτά– τὸν ἱερέα νὰ λέῃ· «*Πρόσχωμεν. Τὰ ἅγια τοῖς ἀγίοις*», δηλαδὴ τὴν ὥρα αὐτὴ προσφέρονται πρὸς θεῖαν κοινωνίαν τὰ ἅγια μυστήρια, ἀλλὰ σὲ ποιούς; «*τοῖς ἀγίοις*», στοὺς ἀγίους μόνον. Ποιοὶ εἶνε οἱ ἅγιοι; Ὅλοι ἐμεῖς οἱ ἐκκλησιαζόμενοι· ἀγίους δηλαδὴ μᾶς ὀνομάζει ὅλους ἡ Ἐκκλησία. Ἀλλὰ ἐμεῖς, κάπου συναισθανόμενοι τὴν ἀτέλεια καὶ τὴν ἁμαρτωλότητά μας, τί λέμε; Ἀπαντοῦμε ταπεινά· Ὁχι· «*εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς ἁμῶν*» (Φιλ. 2,11 καὶ θ. λειτ.).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**